

Dissertatio inauguralis medico-forensis qua valor et sufficientia signorum infan-tem recens natum vivum aut mortuum editum arguentium ad dijudicandum infanticidium examinatur ... / [Johann August Süssmilch].

Contributors

Süssmilch, Johann August, 1712-
Vater, Abraham, 1684-1751
Universität Wittenberg

Publication/Creation

Vitenbergae : In Officina Schlomachiana, [1735]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/e2zevhss>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.



Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICO · FORENSIS
QVA

VALOR ET SUFFICIENTIA

SIGNORVM

INFANTEM RECENS NATVM
VIVVM AVT MORTVVM EDITVM
ARGVENTIVM
AD DIIVDICANDVM INFANTICIDIUM
EXAMINATVR

P R A E S I D E

ABRAHAMO VATERO

PHIL. ET MED. DOCT. ANAT. ET BOTAN. PROF. PVBL.
ORDIN. AC SOCIETAT. IMPER. NATVR. CVRIOS
ET REGIAR. LONDIN. ET BEROLIN. SOCIO.

PROMOTORE SVO MAXIME COLENDO
SPECIMINIS INAUGURALIS LOCO

PRO LICENTIA

SVM MOS IN ARTE SALVTARI HONORES AC
PRIVILEGIA DOCTORIS
OBTINENDI

D. XIX. APRIL. M D CC XXXV.

H. L. Q. C.

PLACIDAE DISSENTIENTIVM DISQVISITIONI EXPOSITA
A

IOHANNE AVGVSTO SÜSSEMILCH

COSVIG. ANHALT. MEDICINAE CANDIDATO.

VITENBERGAE, IN OFFICINA SCHLOMACHIANA.

DEO
PARENTI
PRAECEPTORIBVS
FAVTORIBVS
ATQVE
AMICIS.



Q. D. B. V.

PROOEMIUM.



Vplex Medici officium, Clinicum atque Forense, quam arduum sit & intricatum, quantas involvat curas ac sollicitudines, quantaque opus sit circumspeditione, si quis utroque ita perfungi velit, ne famae atque exi-

stimationis suae jacturam patiatur, illi intelligent, qui rem, ut par est, penitus considerare volunt. De priori, nimirum Clinico, nobis in praesenti res non erit, cum inter omnes constet, effectus secundos naturae, adversos vero Medico communiter adscribi, atque imperitum vulgum, & qui eodem non sunt peritiores, haud raro Empiricum ignarum ac in arte curandi talpa coeciolem, ob unam vel alteram curam, casu potius, quam consilio, feliciter evenientem, Medico rationali praeferre. Quod vero ad posterius, scilicet Forense attinet, ubi Medicus in casibus intricatis & ancipitibus, in foro occurrentibus, judicium ferre tenetur, cum horum sit insignis diversitas, atque circumstantiarum concurrentium immensa varietas, animus Medici saepius pender, quale judicium ferat, ut evitet, quo minus ignorantiae, negligentiae, aut erroris jure insimulari queat. Negotium in se anceps atque ambiguum, difficilius redditur, dissensu Medicorum in diversas partes abeuntium, de quo ipsi Jcti conqueruntur. Audiamus hac de re celeberrimum olim hujus atque Halensis Academiae Jctum *B. Stryckium*. in Programme M D C X C I. edito differentem: *Postquam*

in sectas abire Medici, & novis novorum ingeniorum experimentis, veterum placita erroris accusare coeperunt, eo deventum est hodie, ut non pauci homicidarum, solis Medicorum subtilitatibus, ab optime merito liberentur supplicio. Vix enim vulnus quoddam, si unum alterumve excipias, proferri poterit, quod absolute mortiferum esse, universa Medicorum schola asserat. Licet Medicis recentioris aevi jure vitio verti non possit, quod abjecto autoritatis praejudicio, in rebus, quae a veteribus minus accurate examinatae fuerunt, per experimenta meliora edocti, ab eorum doctrina discedant, ac in causis praepriis sanguinem humanum concernentibus, omni utantur circumspectione, dissimulari tamen non potest, multos longius, ac par est, in eo procedere. Fatentur hoc ipsi Medici celebriores, quos inter B. Bobnius de Renunc. vulner C. II. p. 21. Notio letalitatis non eo usque se restringi patitur, ut de nulla plaga ejusdem membri & conditionis, ex qua unum alterumve aliquando eluctatum, sed omnes interiisse novimus, predicari queat, quin potius ab eo, quod ut plurimum contingit, & contingere experimur, ceteris paribus argumentari conveniat. Neque enim unum alterumve rarissime contingentium

exemplum, quo hunc aut illum, ex tali vel tali vulnere aliquando convaluisse observamus, aut ab aliis observatum legimus, sufficit, quo minus, quæ sæpiissime seu ut plurimum lethales deprehenduntur, plagas in his, qui hinc moriuntur, per se tales appellemus, quatenus profecto res difficillima est de binis duorum subjectorum, quorum unum evasit, alterum occubuit, vulneribus asserere, ambo hæc sibi omnimode, & per cunctas circumstantias similes, seu specie eadem extitisse, & per consequens ejusdem eventus eadem pronunciare. Legi merentur, quæ hi duumviri laudati locis citatis hac de materia fufius disseruerunt. Haud raro enim singularibus exemplis abutuntur defensores non tantum, sed ipsi quoque Medici, eoque efficiunt, ut rei absolvantur. Quemadmodum cum vulnerum lethalitate, ita cum infanticidio se res habet, ubi signa, infantem vivum editum esse, docentia, incertitudinis & fallaciæ postulantur, atque propterea multæ infanticidæ promeritam poenam aufugiunt. Negari equidem non potest, pleraque horum signorum, ne dicam omnia, ita esse comparata, ut in se ac separatim considerata, quandoque fallere queant, conjunctim tamen sumpta, & cum aliis circumstantiis collata, satis

fatis certa sunt. Dignum hoc judicavimus argumentum, in præsenti dissertatione, speciminis inauguralis loco proponenda, inquirere, quid quantumque dicta signa valeant, ad evincendum, infantem recens natum vivum esse editum, ac in & post partum vixisse, ut tanto certius de infanticidio perpetrato constet. Excitarunt nos ad hoc institutum, casus quidam singulares, in foro nobis obvenientes, è quibus clarum evadet, sæpius cautelas, in judicio de infanticidio formando, necessarias negligi, male applicari, ac hoc pacto haud paucas infanticidas a supplicio liberari.

Thesis I.

Si ullus in foro existit casus, qui medicis difficultatem creat, ille certe est, quando ab ipsis ^{Judicium de infanticidio difficillimum est.} judicium postulatur, de infante recens nato, mortuo reperto, utrum iste vivus, an vero mortuus in lucem prodierit, ac si illud, an culpa matris aut alias ob circumstantias idem interierit? Quæstionem hanc, num vivus an mortuus extiterit natus?

tus? inter medico legales olim non relatam fuisse, testatur *Bobnius l. c. Append. diff. de infanticid.* nec unquam, adactos inquit, a Præ tore fuisse Medicos, ut ex cadaveris inspectione, & per hanc observatis, id est, per Argumenta Anatomico - Physica enunciarent, sed negotium per indicia tantum mere legalia, plus minus specialia seu propinqua decisum esse, & mulierem, quæ infantem mortuum se peperisse affirmavit, hoc aut sufficienter probare debuisse, aut si hoc non potuit, in assertionem suam nihilominus pertinacius perseverantem, ad veritatis confessionem cogendam, torturæ subjectam esse, gravatam imprimis per hoc, quod graviditatem occultavit & clam peperit. Hodie tamen negotium, ut par est, absque medicis non absolvitur, quia plurium in nato phœnomenorum & circumstantiarum habenda est ratio, quorum examine præmisso, demum judicium ferri debet & potest.

Thesis II.

*Cautelae in
eo observan-
dae.*

Magna hic opus est cautione ac circumspectione,

one, ne Medicus præpostero suo iudicio efficiat, ut reæ absolvantur, aut innocentes supplicio, vel saltem tormentis tradantur. Omnes propterea circumstantias in inspectione corpusculi infantis occurrentes, observare, prudenter ponderare, sollicite inter se conferre, ac ex omnibus conjunctim consideratis, demum iudicium dicere convenit. Quemadmodum enim ex eo, quia partus vivus est editus, nullatenus inferre licet, eundem necessario á matre fuisse interemtum, aut ejus culpa interiisse, quoniam alias etiam ob causas post partum idem exspirare potest: ita etiam exinde, quando ex signis certis constat, eundem non vivum, sed mortuum, prodiisse, concludere non possumus, matrem penitus infontem, ac ab omni culpa liberam esse. Potuit enim infanti tenello, in utero adhuc degenti, aut in ipso egressu in partus viis hærenti, injuria inferri.

Thesis III.

Hoc non obstante, præcipuum tamen in iudicio de infanticidio ferendo momentum in eo

*Informando
de infanticidio
judicio*

*certi esse debemus
vivus ne an mortuus sit natus?*

eo consistit, ut per certa & indubitata signa constet, utrum vivus an mortuus infans sit partu naturali editus? Nullatenus enim hic valet, quod *Thessaurus in decis. 13. citante clariss. Alberti Jurisprud. Medic. C. IX.* dicit, quod partus meretricius præsumi debeat, quod sit mortuus editus, sed potius omnes circumstantiæ partum antecedentes concomitantes & consequentes, quantum fieri potest, indagandæ & rite pensitandæ sunt, antequam aliquid certi de vita aut morte recens nati pronunciemus. Propterea etiam non negligenda sunt, quæ durante ingravidatione utero gerenti acciderunt, ut tanto firmitus judicare queamus. Plures tales cautelas ac quæstiones præliminares inquirendas proponit laudatus *Alberti l. c. §. II. & III.* Exempli gratia, an foemina suspecta animo & corpore valde sit debilis? an morbus, aut gravia animi pathemata præcesserint? an violentias inopinatas in abdomine & utero perpessa sit? an medicamentis suspectis usa sit? & quæ sunt plures, quas ibidem legere licet.

Thef. IV.

Thesis IV.

Hs præmissis bene observatis, reliqua ex inspe- *Signa vivi*
 ctione ipsius cadaveris, aut corporis delicti, *aut mortui*
 petuntur, cujus externus habitus ratione magni- *nati petenda*
 tudinis, firmitatis, coloris, conformationis, aliarum- *1) ex habitu*
 que circumstantiarum, ad iudicium formandum, *corporis in-*
 considerari debet. Quemadmodum enim magni- *fantis ex-*
 tudo ejus debita ac perfectio, quoad omnia orga- *terno.*
 na externa, ejus maturitatem testatur, ita si cor-
 pus simul firmum atque robustum, & succi ple-
 num observatur, eum in utero ad partum usque
 bene nutritum fuisse, ac valuisse indicat, cum con-
 tra teneritas atque flaccities corporis, abortum,
 aut saltem statum morbosum in utero antecessis-
 se, innuat. Si hoc, multum ad defensionem at-
 que absolutionem inquisitæ facit, istud vero in se
 signum valde probabile, cum aliis autem conjun-
 ctum, sat certum constituit, infantem vi periisse,
 adeoque illam multum gravat. Funiculus pariter
 umbilicalis solidus, firmus atque succis turgidus,

ac hæmorrhagia per illum facta, sat certum de vita infantis testimonium exhibet, collapsus autem, flaccidus aut plane corruptus, nisi ob moram inter partum & inspectionem talis evadat, languorem ejus aut mortem in utero demonstrat. Nec color corpusculi est negligendus, quoniam lividus, variegatus, variisque sugillationibus præditus, item tumores colli, artuumque dislocationes, aut distorsiones vim illatam arguunt, nisi partus admodum difficilis, ac duriores in eo labores in culpa fuerunt, quod ex circumstantiis judicandum, & caute hac de re pronuntiandum est. Adstirimus nos ipsi partui foeminæ honestæ laboriosissimo, & vidimus infantem prave situm, abdomine & umbilico ad exitum tendentem, excreto in utero meconio, a convulsionibus lethalibus, mortuum tandem prodire, qui in vertice tumorem lividum & sugillatum, pugni magnitudine monstrabat, quem concussioni abdominis in lapsu matris, paucis diebus partum præcedente, adscribebant. Quis igitur ex solis sugillationibus aut tumoribus apparentibus, violentiam adhibitam esse pronuntiare vellet? Non tamen temere credendum inquisitis, culpam in partum difficilem conjicientibus, quia experientia docet,

docet, meretrices tales, absque manibus auxiliatricibus clam parientes, facilius communiter partum eniti, quia a nemine ad partus labores suscipiendos præmature urgentur, quæ causa esse solet plurimorum partuum infelcium, sed dolores leviores & vagos tantisper miffitando, debitum tempus, expectant.

Thesis V.

Ad sectionem infantis deinceps accedendo, non sufficit, cadaver infantile obiter & quasi pertransennam aspexisse, sed accurata omnium ejus partium, ac internorum præprimis viscerum inspectione & perlustratione opus est. 2^a Ex sectione & perlustratione viscerum internorum. Quando enim viscera in cavitatibus contenta, colore naturali prædita, ac succi plena & turgida apparent, foetus in utero nutrimento sufficienti non fuisse frustratos, innuit, ac sanos fuisse docet. Sed quando flaccida, exucca deprehenduntur, eosdem languidos atque morbosos fuisse indicat, atque adeo in utero interiisse, probabiliter monstrat. Inprimis

advertendum est, utrum vasa sanguine turgida, an vero exanguia sint, quia si hoc, hæmorrhagiam per umbilicum factam non tantum confirmant, sed etiam certius indicium præbent, infantem vivum editum fuisse, cum a tali in utero mortuo nulla effusio sanguinis expectari possit. Non enim sola intermissa deligatio funiculi umbilicalis resecti vel violenter abrupti hæmorrhagiam lethalem, in infante factam certo demonstrat, nisi simul consensiat pallor viscerum, inprimis hepatis, ac defectus Sanguinis a medico deponente simul annotatus, quod tamen a multis neglectum iri, aliquot casibus Facultati nostræ ad decidendum propositis, si opus foret, demonstrare possemus. Quippe si funiculus instrumento hebere resecatur, aut violenter abrumpitur, ob lacerationem aut tensionem vasorum umbilicalium, ista crispantur, & non necessario sanguinem fundunt, inprimis longiori frustulo relicto, aut partu in loco frigido edito. Notatu dignus casus ante plures annos hic obtigit, ubi in suburbio mane infans recens natus sepositus, tenuissimis linteis involutus, aëre frigidiori tempore autumnali existente, vivus inveniebatur, cujus funiculus, prope abdomen abruptus

ruptus erat, ut intra illud retractus, a chirurgo ad ligaturam injiciendam, extrahi vossella debuerit, nulla inde facta hæmorrhagia, ut ut per sat longum tempus projectus ibidem jacuerat. Omnes igitur circumstantiæ a Medico secante probe annotari debent, ad iudicium tanto firmiter pronuntiandum.

Thesis VI.

Inter omnia viscera interna, nullum certius de vi-^{3) Inspecie ex pulmone,} ta infantis in partu & post eundem testimonium fert, quam pulmo, organum respirationis primarium. Quandoquidem enim foetus in utero materno, membranis suis involutus, ac succo amnii undiquaque circumfusus aërem externum haurire nequit, neque etiam ob circulum sanguinis specialem, ejusque transitum immediatum per foramen ovale è dextra ad sinistram auriculam, ac per ductum arteriosum ex arteria pulmonali ad aortam, respiratione opus habet, eamque de-
mum

mum post partum inchoat; inde est, quod infans in utero mortuorum pulmones substantiæ densioris magisque compactæ, & coloris obscurioris rubicundi, vivorum natorum contra rarioris compagis, & coloris magis rubelli deprehendantur. His signis accedit experimentum consuetum cum pulmone institutum, quo in vas aqua repletum injicitur, ubi pulmo mortuorum in utero, submergi, vivorum editorum vero, ob vesicularum pulmonalium, respiratione inchoata, expansionem, aquae innatare observatur. Quidam equidem foetum in utero respirare posse, demonstrare allaborarunt, idque vagitu uterino, aut ejulatu infantis in utero observati, probare voluerunt, quæ tamen nullo nituntur fundamento. Quæ enim de vagitu uterino circumferuntur historiæ, fabulis anilibus annumerantur a medicis rationalibus, nullamque merentur fidem. Et quamvis nuper admodum Medicus Helverus, *Cappeler*, talem in propria uxore se expertum, adeoque avtacusson, quod optavit *Lentilius*, se profiteatur Medicum in relatione ad *Miscell. Physico-Medic. Matbem. Erfurtens. Anno 1729. Mens. August. Class. IV. Artic. V.* reperiunda, hæc tamen talis non est, ut omnem animo eximat

mat icrupulum, eundem sonum a flatibus potius, quam a foetu excitari posse, & in hoc casu etiam excitatum fuisse, licet idem eundem non tam respirationi, quam aëri & exhalationibus, in thorace tenelli hospitantibus, adscribat. Historias tamen tales, de foetu etiam extra uterum propendente, atque post ejulatum editum, in uterum regresso, in *Miscell. curios. A. MDCLXX: observ. LXII. & in scholio adjecto*, legere licet.

Thesis VII.

Experimentum itaque dictum cum pulmone infantis institutum, certissimum & indubitatum, de respiratione inchoata, ac vita infantis extra uterum, signum præbere videtur, eidem tamen soli, nisi recte instituat, & probe cum aliis circumstantiis conferatur, fidendum minime est, ut potius omni cautione opus sit Medico secanti, ne illud obiter instituat, circumstantias potiores negligat, aut statim de vita & morte infantis decider, Quemadmodum enim extra omnem dubitationis aleam

Experimentum cum pulmone factum quid probet?

C

posi-

positum est, infantem in ipsis viis partus hærentem moriendo, aliquid aëris haurire posse, ita etiam experientia evictum est, eundem inprimis languidum, per aliquot momenta a nativitate, absque respiratione vivere posse, indeque in priori casu absque matris culpa interire, in posteriori vero, antequam respiret, in ipsis partus viis, aut post egressum, suffocari & trucidari posse. Propterea videndum, an pulmo totus, an vero quoad partem tantum, ob unam vel alteram vesiculam in substantia hærentem, aquæ supernatet, & sollicite inquirendum, an putredinis indicia adsint, & quæ aliæ sunt conditiones, accurate attendendæ, quæ legi possunt apud scriptores Medicinæ forensis inprimis in *B. Parentis dissert. de infanticid. impunitat. signis.* Legi & annotari præterea meretur casus duplex a *Clariss. Dn. Heistero in dissert. de fallaci pulmonis infantum experimento*, propositus, quorum alter exhibet infantem, per novem integras horas, imbecilliter & infirme quidem viventem atque vagientem, cujus pulmo, sectione post mortem instituta, extractus, & aquæ impositus, nihilo secius constanter ad fundum delapsus est; alter vero in utero mortuum, ab Ipso, aperto prius capi-

te prægrandi, in viis partus hærente, ope instrumentorum extractum, cujus tamen Pulmo nigricans & flaccidus, sicut in foetibus in utero mortuis esse solet, aquæ injectus, perpetuo innatavit, quamvis manifesta corruptionis indicia, putredo, foetor, livor, atque epidermidis discessus, eundem jam aliquod tempus in utero mortuum extitisse, docuerint.

Thesis VIII.

Operæ pretium erit, hanc rem exemplis a nobis observatis illustrare. Secuimus ante aliquot annos infantem in via regia inventum, ac quoniam per sat longum tempus ibi sub sole jacuerat, semiputridum, aperto abdomine existente vermibus copiosissimis atque crassissimis repleto, cujus tamen Viscera in thorace contenta, a putredine adhuc libera erant, pulmoque aquæ injectus fundum petebat. Præterito anno etiam in curia hujus civitatis inspeximus infantem ex aquis extractum semiputridum, corde atque abdominis plerisque visceribus, cum maxilla inferiori

Casus singulares a Præsidente observati.

riori, haud dubie a piscibus devoratis, destitutum? cujus pulmo superstes constanter fundum petit sed levi saltem flatu immisso, aquæ perpetuo supernatavit, quod JCris, Iudicii Assessoribus, non sine eorum admiratione monstravimus. Adducta hætenus exempla, ab *Heistero* & a nobis observata, satis superque evincunt, experimentum cum pulmone institutum, quandoque fallere posse, ac propterea eidem soli fidendum non esse. Nihilo secius tamen illorum institutum approbare non possumus, qui rejectis omnibus circumstantiis ad evincendam vitam infantis conspirantibus, ob unum vel alterum casum, sæpius non accurate adductum aut obscurum, experimentum hoc cum pulmone institutum, sublestæ fidei reddere conantur, atque fallaciæ & incertitudinis illud infimulant, quod tamen sæpius a defensoribus, etiam a medicis adjutis fieri, experientia quotidiana restatur. Non nos damnamus curam & diligentiam eorum, in defensione inquisitarum adhibitam, ubi nihil negligendum, quod ad innocentes servandos ullo modo facere potest. Sed tamen eorum institutum laudare non possumus, qui frivolis exceptionibus iudicium eludere tentant non
tan-

tantum, sed etiam sui voti compotes haud raro fiunt. Aliquando ad Facultatem nostram mittebatur casus decidendus, ubi in infante non tantum pulmo distensus atque inflatus, vitæ & respirationis factæ, sed etiam cuneus ex gramine compactus, in faucibus hærens, malitiosæ suffocationis signum certum, a Medico secante observatum fuerat. Hoc tamen nihil probare disputabat causæ Patronus, quoniam infans ob defectum aëris aut inspirationis non sit mortuus, cum tamen denegata exspiratio eundem effectum edat, quod Facultas nostra respondebat. Ita ante aliquod tempus foemina liberata fuit a supplicio, quæ quæstioni admovenda, antequam id fieret, confessa est, se infanti vivo ex utero egresso, os obturasse, ea intentione, ut idem suffocaretur, observasse se etiam addebat, eundem, remota post aliquam moram manu, ad se rediisse, sed hac denuo admota, primum super totum corpus ob spiritum cohibitum, colore coeruleo superfusum, mox vero pallore, vitæ defientis signum dedisse. Nos etiam observaveramus in sectione, non tantum pulmonem laxum & albicantem aquæ perpetuo innataffe, sed etiam vasa cordis ac cerebri, ut in suffocatis con-

tingit, extreme sanguine turgida. Nihilo tamen secius, posteaquam alia Facultas Medica responderat, infantem suffocatione non periisse, nisi certo constet, matrem obturando os, nares infantis simul compressisse, quod in inquisitione quæsitum non erat, Facultas Juridica istius loci, rem ita decidere non dubitavit, inquisitam juramento se purgare debere, quod nares non simul compresserit, quod etiam ista facile præstitit, atque sic poenam promeritam aufugit. Quam male, quam bene hoc factum sit, nostrum non est decernere.

Thesis IX.

4) Ex contentis canalis alimentorum atque vesicæ urinarie & excrementis inde effusis.

Tandem etiam non negligendum est, in sectione hujusmodi infantis, examen canalis alimentorum, hujusque contentorum, una cum vesica urinaria. Quandoquidem enim foetus succo amnii circumfuso, ore hausto, præprimis ultimis mensibus nutritur, hinc præter signa perfectionis ejusdem antea data, videndum, an ventriculus contineat notabilem hujus succi quantitatem, ex quo

quo judicare licet, foetum ad partum usque bene nutritum fuisse, cum contra ventriculus vacuus, nutritio succo destitutus, eundem tempore partus jam languidum, morbosumque innuat. Idque etiam confirmant excrementa primæ digestionis, in intestinis crassis reperta, horumque quantitas sufficiens, aut defectus. Ita quoque se res habet cum vesica urinaria, in qua lotium colligitur, cujus non exiguam quantitatem in foetu utero incluso secer- ni, testantur brutorum gravidorum sectiones, in quibus membrana peculiaris, Allantois dicta, collectioni urinæ per urachum, funiculum umbilicalem transeuntem, dicata reperitur. Hæc quamvis in humano foetu difficillime demonstrari queat, indeque a plerisque exercitatissimis Anatomicis adhuc in dubium vocetur, ab aliis tamen non tantum admittitur, sed etiam aliquando inventa traditur, eamque exempla, urinæ per umbilicum exclusæ, confirmare videntur, *Vid. dissert. N. de Gravidit. apparent, in ascitem terminata.* Quicquid hujus sit, defectus totalis urinæ in vesica infantis observatus, & cum defectu succi amnii in ventriculo, ac excrementorum alvinorum in intestinis conjunctus, defectum nutrimenti ac languorem foetus

foetus in utero indicant. Potest tamen etiam urina æque, ac fæces alvinæ, ob suffocationem infantis agonizantis, a motibus convulsivis uti in strangularis contingit, exprimi, adeoque signa hæc inter se accurate conferenda sunt, ac, circumspicte judicium ferendum.

Thesis X.

Signa hæc non separatim sed conjunctim, de vita aut morte foetus ex utero decidunt, nec tamen semper attenduntur.

Ex hætenus dictis manifestum esse credimus, signa ista ex sectione infantum observata, uti seorsim nullum judicium firmum & infallibile, de vita foetus post partum præbent, ita conjunctim sumpta, sat certo demonstrare, idem ne vixerit in lucem editus, an minus? Nihilo tamen secius non raro contingit, ut istis licet accurate observatis, causarum Patroni media inveniant, consiliis Medicorum interdum adjuti, infanticidas a promerito supplicio liberandi, in dubium illa vocando, aut etiam meretrices ipsæ pertinaciter in ipsa tortura omnia negando, judicium eludant. Hoc ut pateat, adducam duo exempla a nobis obser-

observata. Mittebatur ad Facultatem nostram An. MD. CCXXIII. casus decidendus, ubi Medicus secans ex signis perfectionis, in infante reperto observatis, ex partu facili, absque auxilio, foeminæ primiparæ triginta annorum, ex funiculi umbilicalis colore ac firmitate, ac ex innatatione pulmonis super aquas constanti, eundem vixisse pronuntiaverat, atque ex constrictione funiculi circa collum, extravasatione Sanguinis spumosi intra cavum pectoris non tantum, sed etiam ex strepitu ossium cranii ab attractu levi edito, sugillationibus meningum atque collectione sanguinis sub iisdem, statuerat, infantem hunc partim suffocatione, partim violentia capiti illata periisse. Consuluerat defensor Medicum alium, qui multa ratione sectionis, non a Medico, sed a Chirurgo, præsentem quidem Medico administratæ, desiderabat, vitam & respirationem aliqualem foetus in partu viis non omnino negabat, sed suffocationem strangulationi, a funiculo circa collum ducto, secundinis in utero adhuc cohaerente, factæ adscribebat, eique etiam extravasationem sanguinis sub cranio & in thoracis cavitate tribuebat. Sed respondeba-

tur a Facultate nostra: strangulationem infantis constrictione colli per funiculum in partu fieri quidem potuisse, sed extravasationes istas nullatenus huic adjudicari posse, potius injuriam capiti illatam evincere; utrum autem hæc culpa matris, aut aliis de causis facta sit, ex depositione Medici certo concludi non posse, inprimis quia ratione sectionis varii defectus annotati fuerant. Atque sic inquisita a poena ordinaria liberata fuit. Sic ante aliquod tempus dissecuimus infantem talem, ex furtiva venere a foemina vidua, septem antehac liberorum in legitimo matrimonio matre facta, conceptum, & clanculum editum, quem illa mortuum natum affirmabat. In sectione autem in corpusculo multas sugillationes, funiculum umbilicalem disruptum, faeces alvinas copiosas in linteo foetum involvente, vasa sanguifera omnia, ut & ipsum cor adeo sanguine vacua, ac si aqua elota fuissent, ne tinctura quidem sanguinis residua, pulmonem autem dilatatum ac distentum, perpetuo aquæ innatentem inveniebamus, adeoque infantem vivum in lucem editum, ac partim hæmorrhagia per umbilicum non deliga-

deligatum, partim suffocatione interemtum, pronuntiabamus. An vero plura, aut certiora, quaeso, dari possunt signa, infantis vitam extra uterum evincentia? cum mortuus nec alvum deponere, nec hæmorrhagiam pati possit. At enim vero inquisita, ipsam torturam perpeffa, inter tormenta, foetum mortuum prodiisse, pertinaciter sustinuit, atque sic vitam servavit.

Thesis XI.

Nullatenus nos personis istis miserabilibus *Conclusio.*
 vitam servatam invidemus, potius vicem earundem dolemus, quia illam conscientiae vulneratae aculeis turbatam, tormentis

tis corporis atrocissimis morteque ipsa, deteriore esse novimus, certumque est, easdem si reæ fuerint, vindictam divinam effugere nullo pacto posse. Istorum tamen loco esse nolumus, qui iniquis stratagematibus frivolisque artibus, factis facinorosis colorem quærunt, noxias justitiæ manibus eripiunt ac efficiendo, ut sanguis innocentissimus inulte profundatur, delictorum horum participes se reddunt.

T A N T V M.



NOBILISSIMO DOCTISSIMOQVE
ARTIS SALVTARIS

CANDIDATO

S. P. D.

JOHANN. GOTHOFREDVS
de BERGER.

Pulchre res tuae procedunt. Suscipis Medicinae Studium, aliis jam literis, elegantibusque, cultus. Doctores deligis probos, ac, me potissimum duce, totum Artis salutaris spatium emetiris. Exploras cupidissime, quicquid veterum est, novorumque, inventorum, quibus fundus medicus instruat. Disputando, in eruditorum circulis, acuis ingenium & acumen ostendis. Sed
omnia

omnium rerum agendarum primordia, a
Cultu Numinis capis. Hoc fundas labores
tuos, moderaris, adjuvas, & rectissime for-
tunas. Doctrinam temperantia, modestia-
que singulari exornas. Sic Te gerendo,
optimo cuique maiorem in modum Te com-
mendas, Ordini maxime nostro, qui Te
Laurea Medica omnino dignum censet.
Hanc cape letus & multis conjunge cum
decoribus, quæ tua Tibi virtus ac sci-
entia spondent. Equidem Amplissimo Pa-
tri, ac Nobilissima Familia, novum, certum,
que ornamentum, gratulor, gavisurus, si
tantum abs Te in posterum diligar, quan-
tum Te amavi semper atque amabo.
Vale.



NOBILISSIMO ATQVE CLARISSIMO
CANDIDATO

S. P. D.

PRAESES.

Praeclaram ingenii Tui indolem, vitae integritati morumque suavitati junctam, non demum hodie aut nudius quintus cognovi, sed a totidem annis eam & mihi & aliis probasti, Teque hoc omnibus commendasti. Per totum illud tempus, quo Arti salutari in hac Academia operam dedisti, omnes intendisti nervos, ut solidam doctrinarum Medicarum scientiam Tibi comparares, nihilque pratermitteres eorum, quae ad formandum Medicum necessaria duceres. Optimos hac in re Doctores atque Ductores studio assiduo secutus & prosecutus

tus es, exercitiis Botanicis, Anatomicis &
Chimicis, & quæ sunt alia, nunquam non inter-
fuisti sedulus spectator, in publicis quoque
congressibus subsellia disputantium iterato
occupasti, spartamque Tibi commissam orna-
sti. In Examine, quod Candidatis est solen-
ne, expectationi omnium egregie fecisti satis,
eoque effecisti, ut summi in Arte salutari ho-
nores ab Ordine nostro Tibi decernerentur.
Omnibus itaque Tibi hodie applaudentibus,
ego inter gratulantes postremus esse nolo. Gra-
tulator Tibi de specimine, quod mecum una Ca-
thedram ascendendo, nunc is editum. Gra-
tulator Parenti Consultissimo de tali Filio. Quod
superest fausta quævis Tibi ex animo appre-
cor, & eventura auguror. Vale. Dabam
x Museo d. XIX. April. A. S.
MDCCXXV.

